

Això no pot ser!

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

Al món hi ha un munt de parcs d'atraccions. Molts. Moltíssims. I la Patri els coneix tots. Ja els coneixia quan encara no era prou alta per poder pujar enlloc. Havia vist tots els vídeos que hi havia penjats a Youtube i frisava per fer-se gran i poder gaudir-los. Amb els deu anys que tenia ja havia visitat els que li quedaven més a prop de casa, però n'hi havia un, Les Mil Meravelles, al qual encara no havia anat. Era el millor. El més gran. El més bestial. Anar-hi li feia tanta il·lusió que pel seu aniversari li van regalar les entrades per passar-hi el dia. El dissabte 30 de març ella i la Pepa -la seva germana gran- pujarien a totes les atraccions de Les Mil Meravelles mentre la mare les saludava des de baix, amb un somriure congelat -i és que la mare té un vertigen de por que no li permet gaudir de res que no sigui amb els peus enganxats a terra.

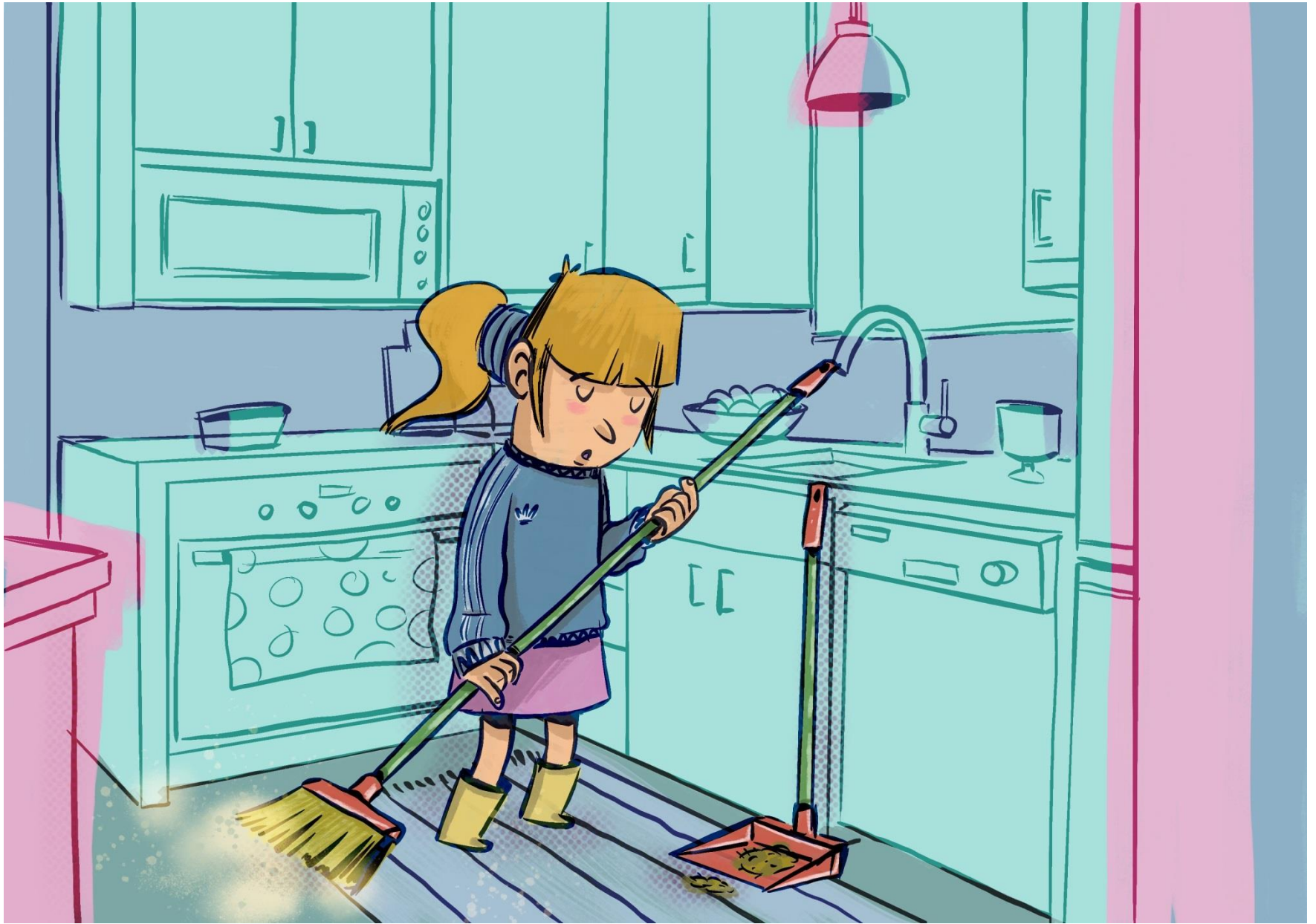
Durant el mes que quedava per anar al parc d'atraccions la Patri havia de fer-se el llit al matí, desparar la taula a nit, escombrar la cuina abans d'anar a l'escola i empipar-se -almenys- un 80% menys del que ho feia. En realitat, aquestes eren coses que la Patri havia de fer normalment, però la mare havia aprofitat l'excusa per recordar-li que tothom ha de col·laborar a casa tant en les feines com amb el bon humor. Així que, durant un mes sencer, la Patri es va fer el llit cada dia, va desparar la taula cada nit, va escombrar la cuina abans i va evitar enfadar-se gairebé totes les vegades que en tenia ganes. I tot anava bé. Els dies passaven i el 30 de març era, dia a dia més a prop. Quan la mare la deixava, la Patri es connectava a Youtube i revisava els vídeos d'aquelles magnífiques atraccions de Les Mil Meravelles, i s'imaginava a ella i a la Pepa fent giragonses impossibles i cridant com si els hi anés la vida.

Sí, tot anava bé.

Fins el dia 29 de març.

La mare sempre corria, sempre anava amb presses, i si bé sempre sortia airosa de topades i relliscades, el matí del divendres dia 29 va patinar, va caure i es va trencar la cama per dos llocs diferents. La pluja, les presses i les llambordes de la vorera no van ser la millor combinació.

Amb la cama enguixada fins el genoll, la mare li va explicar a la Patri que, evidentment, el dissabte no podrien anar a Les Mil Meravelles. La Patri, que va veure com els seus millors plans es torcaven en pocs minuts, va intentar trobar solucions: anar al parc d'atraccions amb els avis, portar una cadireta plegable perquè la mare descansés mentre la Pepa i ella pujaven a les atraccions o, fins i tot, dur-la amb cadira de rodes. A tot, la mare va respondre que no. El millor era esperar una mica i anar-hi a l'estiu, quan ja tingués la cama del tot recuperada.

“A més a més, encara que jo no pugi, em fa il·lusió veure com vosaltres us ho passeu bé!”, els hi va dir a les seves filles. La Patri va sentir com una gran decepció li creixia a dins i la posava de molt, molt, molt mal humor. “Les promeses no es poden trencar així, mare!”, li va etzibar sense tenir en compte que la culpa de tot allò no havia estat pas seva. “A més, ho he fet tot bé, des que em vau regalar l’entrada! Ho he fet tot perfecte!”, anava repetint. La mare va intentar fer-la entrar en raó: “De vegades les coses no surten com un voldria, i no és culpa de ningú. És així i prou”, li deia. Aquell cop hi havia solució al problema, la Patri podia estar contenta. Anar-hi el 30 de març o el 30 de juny... tant hi feia! Però això, ella, no ho sabia veure -encara-.

Emmurriada, la Patri es va passar la resta de la tarda asseguda al sofà. Estava tan empipada que no volia ni tan sols veure els vídeos de Youtube que tan sovint mirava. No pensava fer-se el llit ni desparar la taula ni escombrar ni res de tot allò que sempre li demanava la mare. “Tot plegat, per què?”, es deia. I, per estrany que sembli, la mare la va deixar estar. “Quan et passi el disgust, ja ho entendràs”, li va dir a la nena. Però la Patri va pensar que mai dels mais no l’hi passaria.

Aquell cap de setmana va seguir plovent. Però després de l’enrabiada inicial, la Patri es va començar a calmar. Veia la mare, amunt i avall, amb les crosses però amb el bon humor de sempre. Segur que tampoc no li agradava, a ella, estar així. No s’havia trencat la cama expressament i, a més a més, es prenia unes pastilles per fer passar el mal... una cama trencada per dos llocs ja en deu fer, de mal, ja! Va ser llavors, quan la Patri va començar a sentir una mica de vergonya d’haver reaccionat com ho havia fet. Com una nena petita. “Pobra mama”, es deia. “Es trenca la cama i jo... va i la lio!”. No era just, que es portés així. “Amb aquest temps, tampoc no hauríem pogut anar a Les Mil Meravelles”, li va dir la Pepa, que era més gran i havia entomat el disgust d’una altra manera. “És veritat. De vegades les coses es torcen i no és culpa de ningú”, va pensar la Patri, “ni tan sols dels núvols”.

Diumenge al vespre, la Patri va canviar la cara i va anar cap a la cuina. Era hora de sopar i havia decidit adreçar les coses. Li va demanar ajuda a la Pepa i entre totes dues van fer una amanida i uns bikinis perquè la mare pogués descansar i no hagués de cuinar. Com podeu imaginar, la mare va posar-se més que contenta. Després de sopar, totes tres van seure al sofà i van xerrar i van riure. I encara després, la mare va engegar el portàtil i va proposar veure un parell de vídeos dels millors parc d'atraccions del món, “per anar ambientant-nos!”, va dir amb aquella rialla que tenia. Ben mirat, el 30 de juny no era tan lluny. “Però el dia abans, mama, procura quedar-te quieta. No volem que cap accident ens torni a fer canviar de plans, eh?!”.

Des d'aleshores la Patri va seguir fent-se el llit, desparant taula, escombrant la cuina i si bé no estava sempre del millor humor, s'hi esforçava força. També va aprendre a plegar roba i va convertir-se en l'encarregada de regar les plantes del balcó, cosa que va descobrir que era francament relaxant. El 30 de juny van anar totes tres a Les Mil Meravelles i va ser un dels dies més emocionants, com a mínim, d'aquell any. Potser si hi haguessin anat quan tocava no hauria estat tan divertit. Aquell dia la Patri va entendre que tenia sort de ser allà i que havia de gaudir-ho tant com pogués perquè, de vegades, per molt que un ho vulgui, els plans canvien en cosa de cinc minuts...

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital